

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתקנב

עשי"ק פ' תבוא, כ"ף אלול ה'תשע"ב

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושתיים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"י שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

SPONSORED BY

Rabbi & Mrs. **Leib and Esther Lerner**

in honor of their 18th wedding anniversary, Shabbat Parshat Tavo, 21 Elul, 5772

*

May they go from strength to strength in health, happiness, Torah and *mitzvot*.

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי ע"ה רייטשיק

בן שד"ר כ"ק רבותינו נשיאינו

הרה"ח הרה"ת ר' מנחם שמואל ז"ל הלוי ע"ה

והרבנית מרת לאה ע"ה רייטשיק

נפטר בדמי ימיו, בן נ"ה שנה, ביום כ"א אלול ה'תשס"ח

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י א"ש דלאס-אנדזשעלעס, קאליפארניע שיחיו

לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל

נפטר בש"ק פי נצבים, ז"ך אלול ה'תשס"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנו

הו"ח ר' שמואל וזגתו מרת מלכה שיינדל

ומשפחתם שיחיו סטראל

לזכות

הו"ח ר' שמואל בן טשארנא גיטל שיחיו סטראל

לרגל יום ההולדת שלו, ביום י"ט אלול

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק

ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י ידיו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

לזכות

הו"ח ר' רחמים הכהן בן מרגרט שיחיו דואק

לרגל יום ההולדת שלו, בש"ק פי תבוא, כ"א אלול

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק

ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זגתו

מרת ליליאן עליה תחי

ומשפחתם שיחיו דואק

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר"י לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולע"נ ר' יוסף אר"י לייב ב"ר משה באר ז"ל מרת חשא ב"ר נטע אורי הכהן ע"ה
ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ יוסף ב"ר אר"י ע"ה
ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

3

דבר מלכות

“וענית ואמרת”: שתבוא כבר הגאולה בפועל ממש! / משיחת ש"פ תבוא התנושא

7

זמן הגאולה

הקשר והשיויכות בין פ' תבוא לח"י אלול / פ' השבוע הזמן הנוכחי באור הגאולה

12

ניצוצות של משיח

אלו שלא רוצים לצעוק ואלו שיעמדו כנגדם / לקט פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

13

כתב יד קודש

הבטיחה תורה - ומיד הן נגאלין / צילום מהנהגת הרבי למאמר "אני לדודי" החשמ"ן

מוקדש לעילוי נשמת
 הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי
 מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה
 נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"
 ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג
 יה"ר שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לזכות
 הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת"יה רות בת שרה שיחיו
 וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו
 ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי', מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו
 וילדיהם: ערן שרה ושהם מרדכי שיחיו
 ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחי
 ולזכות האשה רייזל פרומה בת חיי' רחל שתחי
 ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי' ולזכות חיי' רחל בת שפרנצא שתחי
 ולזכות צבי בן חיי' רחל שי'

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 718-207-5904
 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר תב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219
 דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

ועפ"י יש לתרץ ולבאר גם הרמו בהקשר דחוכו דרוש זה (ענין
 ביטול המחיצות, כיום בשרה' שהוא עם סיגים הפרשה. דהנה
 ענין שופטים ושופרות גוי' הוא לבדד החילוק (המחיצות) שבו זלמן
 דין לדיון כ"י, אבל כשפועלת השופטים נמתייה ומשכת לאחיו
 שפועלת, ללכת בדרכיו כל הימים... או נעשה ביטול המחיצות וכ"י
 ועד אשר לאחיו ירחיב היא אתה. [בגלגל] (לפני תשמו"ג גי' לכת
 בדרכיו כל הימים) ענין ירחיב היא את גבולך יש לומר אשר
 ברוחניות ירחיב מה שעתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות ועד
 שהיה גם הגילוי דבתי חבי"ו, כמארז"ל עדיף ירחיב היא את גבולך
 דקאי על קניי קניין וקדמוני, ומבואר ברי"ה אל תצר את מאכ
 לאדמו"ר האמצעי" שהם בחיי חבי"ו. דהרי"ש"ה עכשו היא רק בחיי
 זית ששאר לעיל

וי"ל אשר זהו כפרט ע"י הקדמת העבודה דימוצו מעינוחיד חוצה
 באופן דחנה והשגה (תפוסמו מיני"ה), חבי"ו, ולא עוד אלא
 שגם ג' הארצות (חבי"ו) יהיו באופן דכיבוש, שנעשה. בעל הבית גם
 עליהם ועד שגם חלק חורה זה היו חורתי' שנקראת על שמך

ויהי רצון שכן תהי' לנו, שעי' הקדמת העבודה דהפנת המעניות
 חוצה ויכבוש חבי"ו שבנפש, נבוא בקרוב ממש לכיבוש חבי"ו
 שבעולם, עד לכיבוש בתכלית באופן שנקראת על שמו. וקווי"ם זה
 באופן דאחישה וכו'יות, שתיכף ומיד (באשך הרמב"ם) משהים
 הגלות, וכובשים בשלימות את ארץ שבניה עממין, ותיכף לאח"כ גם את
 ארץ ג' האומות, וביחד ארץ עשר עממין, דמספר עשר מורה על
 השלימות דלעול"ד, וכמרז"ל שינוי דלעיל הוא בו עשר גימטריא,
 ולעיל תהי' השירה העשירית" והפרה העשירית: והמנין העשירי,
 שהקביה מונה את ישראל מפני רוב חיבתם. וכ"כ במהרה כימינו ממש
 כפשוטו, כזמן ומקום שלנו, נשמות בגופים, ובעמחה וטוב לבב.

לזכות הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחיו
 וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי שי' לאבקובסקי
 מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

וע"ה וְעַל־כֵּן בְּעֵת הַקִּדְוּהָ דְהַתְּכֵן דְרוּשׁ זֶה (עֲנֵן בְּיַטּוֹל הַמְחִיצוֹת, כּוֹלֵם בְּשׂוּחַ) עִם פ' שׁוֹפְטִים, אֲלֶּכּהּ שֶׁהַקִּדְוּהָ
 הַזֶּה הוּא עִם סִימָן הַקִּדְוּהָ. דְהַנְּחָה עֲנֵן שׁוֹפְטִים וְשׁוֹמְרִים גו' 37 מִדְּבַר הַתְּלִיק (וְהַמְחִיצוֹת) שֶׁכֵּן הַשׁוֹפְטִים
 לְעֵצָה. אֲבָל כְּשֶׁפְּעֻלַת הַשׁוֹפְטִים נִסְתַּמְכֵת לְאַחַן שֶׁפְּעֻלַת 'לְלַכַּת בְּדַרְכֵי כָל הַיָּמִים' 34, אִי נִעֲשֶׂה
 בְּיַטּוֹל הַמְחִיצוֹת, יִרְחִיב ה' אֶת גְּבוּלְךָ (מִשְׁמֹר גו' לְלַכַּת בְּדַרְכֵי כָל הַיָּמִים 33), דְעֵנָּה יִרְחִיב ה' אֶת
 אֶת גְּבוּלְךָ יֵשׁ לֹמֵר 'זוֹתוֹעַ מִן שְׁעָתִידָה אֲרִץ יִשְׂרָאֵל שׁוֹתֵמֶשֶׁט בְּכָל הָאָרְצוֹת, אֲהַגְדִּילָהּ דְבַחֲוֵי עֵינֵי הַתַּבְּסֵט גַּם-
 בְּשָׂרָה 35. וְעַד שִׁיחֵי' בְּגֵה הַגְּלִילוֹ דְבַחֲוֵי תְּבִיר, כִּמְאֻרָה 405 עַתָּה יִרְחִיב ה' אֶת גְּבוּלְךָ דְקָאֵי עַל קִינֵי קִינֵי
 וְקִרְמוֹנֵי, וּמְבֹאֵר בְּד"ח אֵל חֶזֶק אֶת מְאֵב לְאֲדוֹמ"ר הַאֲמַצְעִי 41 שֶׁהֵם בַּחֲוֵי תְּבִיר. דְהַוּמַשְׁכָּה עֲכָשִׁיז הִיא רַק
 בַּחֲוֵי וְחַת, מְשֻׁאֵב לְעֵינֵי עֵי הַקְּדָמָה הַעֲבֹרָה דִּסְפָּו מַעֲיֻנְוִיחֵךְ חוּצָה כְּאֹמְרֵן דְהַבְּנָה וְהַשְּׁנָה (יִתְפָּרְנְסוּן
 מִינֵי 42), תְּבִיר, חֲנֵה עֵינֵי עֵינֵי הַגְּלִילוֹ דְבַחֲוֵי תְּבִיר, וְלֹא עוֹד אֵלּא שֶׁגַם הַן הָאָרְצוֹת (תְּבִיר) יִהְיוּ
 בְּאֹמְרֵן דְכִיבוּשׁ, שֶׁנִּעֲשֶׂה כַּעַל הַבֵּית, עֲלֵיהֶם וְעַד שֶׁנִּקְרָאוּם עַל שֵׁמוֹ.
 וְהֵי רַצֵּן שֶׁכֵּן תְּחִיל' לְנוֹ, שְׁעֵי הַקְּדָמָה הַעֲבֹרָה דְהַפְּצַת הַמַּעֲיֻנוֹת חוּצָה דְכִיבוּשׁ תְּבִיר שְׁבַנְשֵׁט, גְּבוּרָה בְּקִרְוֹב
 מִמֶּשׁ לְכִיבוּשׁ תְּבִיר שְׁבַעוֹלֵם, עַד לְכִיבוּשׁ בַּחֲלִית בְּאֹמְרֵן שֶׁנִּקְרָאָה עַל שֵׁמוֹ, וְיִקְרִיִּים זֶה בְּאֹמְרֵן
 דְאֵהִישְׁנָה וּבִזְרִיחוֹת, שְׁחִיכָה וְיִמֵּד, מִסְתַּיִם הַגְּלוֹת, וְאַחַר כֵּן כּוֹבְשִׁים בְּשִׁלְמוֹת אֶת אֲרֶץ שְׁבַעָה עַמְטָה, וְחִיכָה
 לְאַחַר אֶת אֲרֶץ ג' הָאוֹמוֹת, וּבִיחֵד יִשְׁנֵה עֲנֵן אֲרֶץ עֶשֶׂר עַמְטָה, דִּמְסַפֵּר עֶשֶׂר מִוְרָה עַל הַשְּׁלִימוֹת דְלְעִתֵּיךְ, וְזִקְקָה
 מִבְּשִׁנְיָו דְלְעִיל הוּא בֵּן עֶשֶׂר גִּימְטָה 43, וְעַל־כֵּן תְּחִיל' לְעֵיל הַשִּׁירָה הַעֲשִׂירִית 44 וְהַפְּרָה הַעֲשִׂירִית 45 וְהַמְּנִין
 הַעֲשִׂירִית 46, שֶׁהִקְבִּי"ה מוֹנֵה אֶת יִשְׂרָאֵל מִפְּנֵי רֹב אִיבְתָם 47, וְכִיּוֹ בִּפְנֵי מְהֵרָה בִּימֵינוּ מִסָּפַּ בְּשִׁטּוֹת, כּוֹסֵן וּמְקוֹם
 שְׁלֵנוֹ, נִשְׁמָח בְּנוֹפִים, וּבְשִׂמְחָה וּבְסוּבֵי לֵב.

וְעַל־כֵּן בְּעֵת הַקִּדְוּהָ דְהַתְּכֵן דְרוּשׁ זֶה
 הַזֶּה הוּא עִם סִימָן הַקִּדְוּהָ
 דְהַנְּחָה עֲנֵן שׁוֹפְטִים וְשׁוֹמְרִים גו' 37
 מִדְּבַר הַתְּלִיק (וְהַמְחִיצוֹת) שֶׁכֵּן הַשׁוֹפְטִים
 לְעֵצָה. אֲבָל כְּשֶׁפְּעֻלַת הַשׁוֹפְטִים נִסְתַּמְכֵת
 לְאַחַן שֶׁפְּעֻלַת 'לְלַכַּת בְּדַרְכֵי כָל הַיָּמִים'
 34, אִי נִעֲשֶׂה בְּיַטּוֹל הַמְחִיצוֹת, יִרְחִיב ה'
 אֶת גְּבוּלְךָ (מִשְׁמֹר גו' לְלַכַּת בְּדַרְכֵי כָל הַיָּמִים
 33), דְעֵנָּה יִרְחִיב ה' אֶת אֶת גְּבוּלְךָ יֵשׁ לֹמֵר
 'זוֹתוֹעַ מִן שְׁעָתִידָה אֲרִץ יִשְׂרָאֵל שׁוֹתֵמֶשֶׁט
 בְּכָל הָאָרְצוֹת, אֲהַגְדִּילָהּ דְבַחֲוֵי עֵינֵי
 הַתַּבְּסֵט גַּם-בְּשָׂרָה 35. וְעַד שִׁיחֵי' בְּגֵה
 הַגְּלִילוֹ דְבַחֲוֵי תְּבִיר, כִּמְאֻרָה 405 עַתָּה
 יִרְחִיב ה' אֶת גְּבוּלְךָ דְקָאֵי עַל קִינֵי קִינֵי
 וְקִרְמוֹנֵי, וּמְבֹאֵר בְּד"ח אֵל חֶזֶק אֶת מְאֵב
 לְאֲדוֹמ"ר הַאֲמַצְעִי 41 שֶׁהֵם בַּחֲוֵי תְּבִיר.
 דְהַוּמַשְׁכָּה עֲכָשִׁיז הִיא רַק בַּחֲוֵי וְחֲחַת,
 מְשֻׁאֵב לְעֵינֵי עֵי הַקְּדָמָה הַעֲבֹרָה דִּסְפָּו
 מַעֲיֻנְוִיחֵךְ חוּצָה כְּאֹמְרֵן דְהַבְּנָה וְהַשְּׁנָה
 (יִתְפָּרְנְסוּן מִינֵי 42), תְּבִיר, חֲנֵה עֵינֵי עֵינֵי
 הַגְּלִילוֹ דְבַחֲוֵי תְּבִיר, וְלֹא עוֹד אֵלּא שֶׁגַם
 הַן הָאָרְצוֹת (תְּבִיר) יִהְיוּ בְּאֹמְרֵן דְכִיבוּשׁ,
 שֶׁנִּעֲשֶׂה כַּעַל הַבֵּית, עֲלֵיהֶם וְעַד שֶׁנִּקְרָאוּם
 עַל שֵׁמוֹ. וְהֵי רַצֵּן שֶׁכֵּן תְּחִיל' לְנוֹ, שְׁעֵי
 הַקְּדָמָה הַעֲבֹרָה דְהַפְּצַת הַמַּעֲיֻנוֹת חוּצָה
 דְכִיבוּשׁ תְּבִיר שְׁבַנְשֵׁט, גְּבוּרָה בְּקִרְוֹב
 מִמֶּשׁ לְכִיבוּשׁ תְּבִיר שְׁבַעוֹלֵם, עַד לְכִיבוּשׁ
 בַּחֲלִית בְּאֹמְרֵן שֶׁנִּקְרָאָה עַל שֵׁמוֹ, וְיִקְרִיִּים
 זֶה בְּאֹמְרֵן דְאֵהִישְׁנָה וּבִזְרִיחוֹת, שְׁחִיכָה
 וְיִמֵּד, מִסְתַּיִם הַגְּלוֹת, וְאַחַר כֵּן כּוֹבְשִׁים
 בְּשִׁלְמוֹת אֶת אֲרֶץ שְׁבַעָה עַמְטָה, וְחִיכָה
 לְאַחַר אֶת אֲרֶץ ג' הָאוֹמוֹת, וּבִיחֵד יִשְׁנֵה
 עֲנֵן אֲרֶץ עֶשֶׂר עַמְטָה, דִּמְסַפֵּר עֶשֶׂר מִוְרָה
 עַל הַשְּׁלִימוֹת דְלְעִתֵּיךְ, וְזִקְקָה מִבְּשִׁנְיָו
 דְלְעִיל הוּא בֵּן עֶשֶׂר גִּימְטָה 43, וְעַל־כֵּן
 תְּחִיל' לְעֵיל הַשִּׁירָה הַעֲשִׂירִית 44 וְהַפְּרָה
 הַעֲשִׂירִית 45 וְהַמְּנִין הַעֲשִׂירִית 46, שֶׁהִקְבִּי"ה
 מוֹנֵה אֶת יִשְׂרָאֵל מִפְּנֵי רֹב אִיבְתָם 47, וְכִיּוֹ
 בִּפְנֵי מְהֵרָה בִּימֵינוּ מִסָּפַּ בְּשִׁטּוֹת, כּוֹסֵן
 וּמְקוֹם שְׁלֵנוֹ, נִשְׁמָח בְּנוֹפִים, וּבְשִׂמְחָה
 וּבְסוּבֵי לֵב.

מוקדש לע"נ ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול
 ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת
 יה"ר שתומ"י יקויים היעוד הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
 נדבת בנם - יבלחטי"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

"וענית ואמרת": שתבוא כבר הגאולה בפועל ממש!

היות שה"וענית ואמרת" בא מיהודי - שהוא "ביכורים" לה', "כולא חד" עם הקב"ה, וה"וענית ואמרת" נאמר "לפני הוי' אלקיך" - מובן שה"וענית ואמרת" יש בכחו להביא את הגאולה בפועל ● כלשון המשנה - "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו" - רצונו של הקב"ה הוא רצונו של יהודי ורצונו של יהודי הוא רצונו של הקב"ה - יש בכחו של יהודי לופעול שהקב"ה יבטל את הגלות ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש! ● זה שהקב"ה עשה גלות הוא בכדי לעורר את עבודת בני" לגלות בעולם איך שהם "ביכורים" לה', ואיך "ישראל וקובי"ה כולא חד", ועי"ז - לבטל מיד את הגלות ● משיחות ש"פ תבוא, כ"א אלול ה'תנש"א - מוגה, תרגום מאידית

א. [. . .] אע"פ ש"תבוא (אל הארץ)" הוא החנה והקדמה לקיום המצוות בכניסה לארץ ישראל - אבל בהיותם פעולה וסדר עבודה דבנ"י, יש בזה ("תבוא") גופא תכלית לעצמו (נוסף לזה שזוהי הקדמה להבא לאח"ז), שכולל (בפרט זה) את כל עניני העבודה. וזהו גם התוכן דתיבת "תבוא" עצמה: גם בתחלת עבודתו של יהודי, כאשר הוא אוחז רק ב"תבוא" (עוד קודם שמקיים מצוה) - צריך הוא "להכנס" (תבוא) בזה בפנימיות¹, בידעו שב"תבוא" גופא נמצאת תכלית העבודה ברגע זה, שכוללת - ונותנת רק הכח - לעשות את העבודה שלאחרי זה: "וירשתה וישבת בה", והמצוה דהבאת ביכורים ומקרא ביכורים, עד - כללות קיום הברית בהמשך הפרשה.

(1) ראה לקו"ש חי"ט ע' 245.

ולהוסיף, ששם הפרשה "תבוא"² מרמז שה"תבוא" הוא באופן ודאי (אינן המדובר כאן אודות הציווי להכנס לארץ ישראל) - וה"כי" מבטא את הסדר שבו זה יהי' - שדבר ודאי שיהי' "תבוא אל הארץ וירשתה וישבת בה", ובאופן ד"וה" כי תבוא" - אין והי' אלא מיד³, עד שמיד מקיימים את מצות ביכורים.

*
 ב. ענין הנ"ל יש לו שייכות מיוחדת עם חודש אלול - הזמן דחשבון הנפש⁴ על השנה

(2) ראה סה"ש תנש"א ח"ב ע' 811 הערה 22.
 (3) ספרי ריש פרשתנו.
 (4) ראה סה"מ תרצ"טו ס"ע 141 ואילך. תרח"ץ ס"ע טו. סה"מ אידיש ע' 75. 129. וראה לקוטי מהרי"ל הל' ימים הנוראים. ל"ת להארז"ל עה"פ ובכתה גו' ירח ימים (תצא כא, יג). טווא"ח ר"ס תקפא. לקו"ת פ' ראה לב, א.

שעברה ושל ההכנה לשנה הבאה:

חודש אלול – ר"ת "אני⁵ לדודי ודודי לי"⁶ – הוא זמן שבו כל יהודי מרגיש קרוב להקב"ה, וקירבה הקשורה עם אהבה, כמודגש בהביטוי "דודי"⁷. וכמשל הידוע של אדמו"ר הזקן⁸, שבחודש אלול הקב"ה הוא כ"מלך בשדה", "ואז רשאין (ויכולים)⁹ כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם", וכל אחד יכול לבקש ממנו כל מה שהוא צריך,

ובזה מודגש עוד יותר התוכן ד"ביכורים" – התאחדות בני" עם הקב"ה ומתוך קרוב ואהבה ("דודי") מצד חשיבותם של בני" אצל הקב"ה: ובנוסף לזה הרי אין בזה שום תנאים, שצריך להיות תלמיד חכם, לומד תורה או מקיים מצוות וכיו"ב, אלא "כל מי שרוצה" יכול לקבל את פניו והוא "מקבל את כולם בסבר פנים יפות". וענין זה מדגיש את המעלה העצמית דבני" – בהיותם "ראשית תבואתה" דהקב"ה – הרי הם מאוחדים עמו באהבה עמוקה (מבלי הבט על מעמדם ומצבם בגלוי ובחיצוניות).

וענין זה נמצא בהדגשה יתירה בכך ש"אני לדודי ודודי לי" (ר"ת אלול) מתחיל ב"אני" – עצם המהות של יהודי, כפי שהוא נמצא ב"אני" (מצאיותו) שלו, בכל מצב שהוא – הרי הוא נמשך ומתקשר מעצמו (באתערותא דלתתא) עם "דודי" (הקב"ה), וזה "האני לדודי" דוקא מביא אח"כ גם את ה"דודי לי", הקשר והאהבה דהקב"ה לבני". וכמ"ש¹⁰

(5) שה"ש ו, ג.

(6) אבודרהם סדר תפלת ר"ה ופירושה פ"א. סדר היום (בסדר ר"ח אלול). הנסמך ב"מ מלוקט ח"ב ע' פב הערה 67.

(7) ראה ב"ח לטור שבעה ע"ד.

(8) לקו"ת שם.

(9) הוספת ביאור כ"ק מו"ח אדמו"ר ב"מ ה"ש"ת ע' 167.

(10) משלי כז, יט.

"כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם": עי"ז ש"לב האדם" התחתון משתוקק באהבה "לאדם" העליון – "אני לדודי", הרי זה מביא אח"כ את ה"דודי לי" ד"לב האדם" העליון "לאדם" התחתון.

ויש לומר, שזה שיש בכחו של יהודי (כפי שהוא במעמד ומצב ד"אני") לפעול (עד גם לעורר את ה"דודי לי") – מבטא את כחו בהיותו "ביכורים" שמונחים "לפני ה' אלקיך", "ישראל וקוב"ה כולא חד"; ובכדי שלא יהי' "נהמא דכיסופא"¹¹, ה"ז בא בגילוי עי"ז שיהודי נמצא למטה בעולם שמעלים ומסתיר על שייכותו הגלוי' עם הקב"ה, בכדי שהוא – ע"י עבודתו ("אני") – יגלה זאת.

עד שזה מביא גם שלימות בקיום התומ"צ – כמרומז בחמשת הראשי-תיבות ד"אלול" כנגד תורה עבודה וגמילות חסדים, תשובה וגאולה (כמדובר בשנים שעברו¹²) – כמרומז במלה "לב"¹³ (מקום משכן האהבה ד"דודי" (אהבה) – "לב האדם לאדם"), שהוא בגימטריא כ"ב בצירוף י', ויש לומר שזהו כנגד כ"ב אותיות התורה שמתגלים ע"י עשר כחות הנפש דיהודי, שע"י נעשה ביחד – "לב" – ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד, שאז ישנה שלימות גילוי ההתאחדות ד"לב האדם לאדם", "אני לדודי ודודי לי".

ג. ומזה ישנו לימוד לפועל – בנוגע לחשבון הנפש שכל אחד צריך לערוך בחודש אלול על העבודה דשנה שעברה, על מנת להשלים את החסר או את מה שלא נעשה בשלימות; וגם לערוך הכנות מתאימות לעבודת השנה הבאה:

בהתחשב בכך שכל יהודי הוא "ביכורים"

(11) ראה ירושלמי ערלה פ"א ה"ג. לקו"ת צו ז, רי"ש ע"ד.

(12) לקו"ש ח"כ ע' 272 ואילך. וש"נ.

(13) ולהעיר, שהמשל דמלך בשדה הוא בלקו"ת דף לב.

הבטיחה תורה - ומיד הן נגאלין

לפנינו ב' צילומים (מוקטנים) מההגהה הא' והב' של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שתי האותיות האחרונות במאמר ד"ה אני לדודי, שנאמר באור ליום ה' פ' שופטים אדר"ח אלול ה'תשמ"ו (כקביעות שנה זו)

(המאמר נדפס ב"מ מלוקט ח"א ע' תסז ואילך)

פענוח הכתי"ק (הגהה הא' – בהדגשה, הגהה הב' – בכתב שונה):

ז ועפ"ז יש לתרץ ולבאר גם הרמז בהקשר דתוכן דרוש זה (ענין ביטול המחיצות, כולם בשוה) עם פ' שופטים, שהוא בגלוי עם סיום הפרשה. דהנה ענין שופטים ושוטרים גו' הוא לברר החילוק (והמחיצות) שבין זל"ז, בין דין לדין כו', אבל כשפעולת השופטים נסתיימה ונמשכת לאח"ז בהנהגה ד"ללכת בדרכיו כל הימים", אזי נעשה ביטול המחיצות וכו', ועד אשר לאח"ז ירחיב ה"א את גבולך (ע"י אשר לפנ"ז תשמור גו' ללכת בדרכיו כל הימים), דענין ירחיב ה"א את גבולך יש לומר אשר ברוחניות זהו"ע מה שעתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות. ועד שיהי' גם הגילוי דבחי' חב"ד, כמארז"ל עה"פ ירחיב ה"א את גבולך דקאי על קיני קניזי וקדמוני, ומבואר בד"ה אל תצר את מואב לאדמו"ר האמצעי שהם בחי' חב"ד. דההמשכה עכשיו היא רק בחי' ז"ת, ותתרחב לע"ל, וי"ל אשר זהו בפרט ע"י הקדמת העבודה דיפוצו מעינותיך חוצה באופן דהבנה והשגה (יתפרנסון מיני'), חב"ד, ולא עוד אלא שגם ג' הארצות (חב"ד) יהיו באופן דכיבוש, שנעשה "בעל הבית" גם עליהם ועד שגם חלק תורה זה ה"ז "תורתו" שנקראת על שמו.

ח) ויהי רצון שכן תהי' לנו, שע"י הקדמת העבודה דהפצת המעיינות חוצה וכיבוש חב"ד שבנפש, נבוא בקרוב ממש לכיבוש חב"ד שבעולם, עד לכיבוש בתכלית באופן שנקראת על שמו. ויקויים זה באופן דאחישה ובזריזות, שתיכף ומיד (בלשון הרמב"ם*) מסתיים הגלות, וכובשים בשלימות את ארץ שבעה עממין, ותיכף לאח"ז גם את ארץ ג' האומות, וביחד ארץ עשר עממין^{49*}, דמספר עשר מורה על השלימות דלעתיד, וכמארז"ל שכינור דלע"ל הוא בן עשר נימין, ולע"ל תהי' השירה העשירית והפרה העשירית והמנין העשירי, שהקב"ה מונה את ישראל מפני רוב חיבתם. וכ"ז במהרה בימינו ממש בפשטות, בזמן ומקום שלנו, נשמות בגופים, ובשמחה וטוב לבב.

(* הל' תשובה (. .) הבטיחה תורה . . ומיד הן נגאלין.

49*) שעי"ז ניתוסף גם בכיבוש דארץ ד' עממין.

אלו שלא רוצים לצעוק ואלו שיעמדו כנגדם

הקטע הבא הינו רשימה מילולית מסרט ההקלטה משיחת ליל הושענה-רבה ה'תשמ"ג, בתרגום חפשי ללה"ק – בעריכת מערכת "יחי המלך" (בלתי מוגה)

ההדגשות הן במקומות בהם הגביה כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א את קולו הק' ישנה שיחה ארוכה שהרבי נ"ע אמר (וכפי שנשיא דורנו קורא לה בשם מאמר), והתחיל את השיחה בזה ש"כל היוצא למלחמת בית דוד גט כריתות כותב לאשתו".

וביאר זאת (כמו את תוכן כל השיחה כולה) - שזה הולך על הפעולה שלו - ההתייחסות על-ידו דישיתב "תומכי-תמימים", לעשות ה"נרות להאיר" שיאירו אח"כ את כל העולם (כפי שהוא מבאר שם), עד ב"עקבתא דמשיחא", שאז צריך להלחם עם "חרפו אויבך הוי' חרפו עקבות משיחך", אלו שלא רוצים שיעקקו "משיח נאו" - אע"פ שהם עצמם רואים את ההוראה ברורה בגמ' שזהו "עקבות משיחך" -

זקוקים לאלו שיעמדו כנגדם, וזה נקרא "מלחמת בית דוד" - הארה של משיח (כפי שהוא אומר שם ומבאר באריכות) וגילוי של משיח...

הענין ד"תבוא אל הארץ" בגאולה העתידה – אינו נתון לבחירת האדם

בנוגע לעצם הענין ד"כי תבוא" – זהו דבר ברור שזה יהי': בכלל אומרים ש"ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב" וההיפך מזה, ואצל יהודים צריך להיות "ובחרת בחיים"; אבל בנוגע לענין ד"כי תבוא אל הארץ" בגאולה העתידה – זה לא נתון לבחירת האדם, אין לו בזה ברירה כלל, זהו דבר בטוח שיהי' "כי תבוא אל הארץ" בגאולה העתידה, כיון שלא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, אלא הקב"ה יוציא אותנו משם ומי יאמר לו מה תעשה;

אבל כיון שהכוונה היא שעבודת האדם תהי' בדרך הטבע, לכן נותנים ליהודי רגע להתכונן לזה – "כי תבוא" לשון עתיד, אבל "תבוא" לשון עתיד הוא אפילו לגבי הרגע שלפני-זה, זאת-אומרת, שמיד לאחרי הרגע האחרון של ההכנה וחינוך נהי' "תבוא אל הארץ". וכאמור – אין על כך ברירה כלל; יש בחירה מה לעשות לאחר ה"תבוא", אבל על עצם הענין של "תבוא" – אומר הפסוק בפשטות, הודעה פשוטה: "כי תבוא אל הארץ!" (משיחת ש"פ תבוא ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

שאותם צריכים להביא "לפני הוי' אלקיך" בבית המקדש, וזה צריך לחדור בכל חייו, גם בעניני החול שלו – לא רק בימי השבת וימים טובים, לא רק בחודש אלול וחדש תשרי (המרובה במועדות¹⁴), אלא במשך כל השנה – מובן עד כמה צריך הוא להזהר בכל מה שהוא עושה.

אפילו כאשר מדובר אודות מחשבה, דיבור או מעשה יחידי שנראה פחות ערך בהשוואה לשאר מחשבותיו, דיבוריו או מעשיו – אבל כאשר מתבונן בזה כראוי, שגם המחשבה, דיבור או מעשה הוא חלק מ"ביכורים" שמובאים לבית המקדש, לפני ה' אלקיך – והכהן אשר יהי' בימים ההם מקפיד על כל תנועה שלו – ודאי שישתדל ויתחזק שכל דבר הכי קטן, כל פרט בהנהגתו, יעשה במלוא תשומת הלב והזהירות.

ואם כן הוא בכל ימי השנה, ה"ז כמה פעמים ככה האחריות והזהירות – ביחד עם הזכות – בעמדנו בחודש אלול, חודש החשבון דכל השנה שעברה, וחודש ההכנה לכל השנה הבאה, ובפרט בשנים-עשר הימים האחרונים דחודש אלול שהם כנגד י"ב החדשים, יום לחודש¹⁵ – מובן עוד יותר, עד כמה צריכים לייקר כל רגע ביום (בהיותו כנגד חודש שלם), בעשיית חשבון הנפש המתאים וההכנה לשנה הבאה!

ובפרט שנוסף על חודש הסגולה דאלול – הרי זו שנת סגולה תנש"א, ר"ת ה' תהא שנת נפלאות אראנו, והכנה לשנת תשנ"ב, ר"ת תהא שנת נפלאות בכל, ויש להוסיף בינה – עם מעלת הבינה לגבי חכמה (ראי', אראנו), וחיבור שניהם יחד – הבן בחכמה וחכם בבניה, כמבואר בכ"מ¹⁶.

14) ראה ב"י או"ח סתצ"ב (ד"ה ומ"ש). שו"ע אדה"ז שם ס"ב.

15) סה"ש תש"ג ע' 177. 179.

16) ספר יצירה פ"א מ"ד. וראה סה"מ תרנ"ט ע' עד ואילך. ובכ"מ.

ונוסף על עבודת עצמו בכל הנ"ל, צריכים לדאוג גם להשפיע על יהודים אחרים שמסביבו שגם הם יעשו את עבודתם בשלימות בחודש אלול, ובימי הסליחות, ואח"כ גם בחודש תשרי.

ועוד ועיקר – לעורר שוב אודות ההשתדלות לספק את צרכי החג לכל המצטרפים בזה, ולפני זה – הצרכים דראש השנה ("אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו"¹⁷), ועד"ז בימים שבניתיים ובמשך כל חודש תשרי.

ד. בכל הנ"ל נוסף לימוד מיוחד בנוגע להגאולה, שצריכה לבוא תיכף ומיד ממש (ע"פ כל הסימנים):

השלימות ד"תבוא אל הארץ" (וקיום מצות ביכורים בפשטות) תהי' בגאולה האמיתית והשלימה, כפי שהי' "כימי צאתך מארץ מצרים"¹⁸, כמדובר בפרשת ביכורים.

כיון שזהו ענין הכי עיקרי שהזמן גרמא – כי ע"פ כל הסימנים היתה הגאולה צריכה לבוא כבר לפני זמן רב – מובן שה"וענית ואמרת לפני ה' אלקיך", ובפרט בחודש אלול כאשר "רשאין כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם" – צריכה להיות בקשה מיוחדת "עד מתי!?!... שתבוא כבר הגאולה בפועל ממש!

והיות, שה"וענית ואמרת" בא מיהודי – שהוא "ביכורים" לה', "כולא חד" עם הקב"ה, וה"וענית ואמרת" נאמר "לפני הוי' אלקיך" (כולל בפירושו לפני – בפנימיותו, כנ"ל) – מובן שה"וענית ואמרת" יש בכחו להביא את הגאולה בפועל [כפי שה"ונצעק אל ה"¹⁹ בגלות מצרים "וישמע ה' את קולינו גו'

17) נחמ"ח, י.

18) לשון הכתוב – מיכה ז, טו.

19) פרשתנו כו, ז.

ויוציאנו ביד חזקה גו' ויביאנו גו' ויתן לנו את הארץ הזאת"], עד יתירה מזה – ש"טרם יקראו ואני אענה"²⁰: היות שישנה המציאות דקורא (יהודי), והוא נמצא במצב ד"יקראו", אין הקב"ה ממתין עד שתהי' הקריאה בפועל, אלא "טרם יקראו ואני אענה".

ואע"פ שידוע פתגם רבותינו נשיאינו (שנדפס ומפורסם²¹), ש"לא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, אלא ברצון ה' כו" – הרי זה מדובר כפי שיהודי נמצא עם הרצון הפרטי שלו ("רצוננו", שהוא נפרד ח"ו מרצון ה') בעולם הזה הגשמי בעובדין דחול וכו'; אבל כפי שיהודי הוא "חד" עם קוב"ה, ובפרט בחודש אלול (שאז יש מצב ד"אני לדודי ודודי ליי") אין לו את רצונו הפרטי, אלא בלשון המשנה²² – "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו" – רצונו של הקב"ה הוא רצונו של יהודי ורצונו של יהודי הוא רצונו של הקב"ה – יש בכחו של יהודי (לפעול שהקב"ה יבטל את הגלות ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש!

– ענין הגלות הרי אינו שייך לבני כלל וכלל. כיון שמקומו של יהודי הוא – סמוך על שולחן אביו²³, "לפני ה' אלקיך" בבית המקדש. וזה שהקב"ה עשה גלות הוא בכדי לעורר את

20) ישע"י סה, כד. וראה רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ז.

21) שיחת ג' תמוז תרפ"ז – נדפסה בסה"מ תרפ"ז ע' קצו. ובכ"מ.

22) אבות פ"ב מ"ד.

23) ראה ברכות ג, סע"א.

עבודת בני"י לגלות בעולם איך שהם "ביכורים" לה', ואיך "ישראל וקוב"ה כולא חד", ועי"ז – לבטל מיד את הגלות, ולהוציא את כל הענינים הטובים והנעלים שנמצאים בגלות, עד – לעשות מ"גולה" שתהי' "גאולה" (ע"י גילוי האל"ף דאלופו של עולם – הכוונה העליונה – בגלות²⁴), המעלה דתשובה שבאה ע"י הירידה בגלות.

ואע"פ ש"אחטא ואשוב כו' אין מספיקן בידו לעשות תשובה"²⁵ – אבל הקב"ה שלח את בני"י לגלות ("לא ברצוננו הלכנו לגלות כנ"ל) – אלא זה בא עי"ז ש"נורא עלילה על בני אדם"²⁶ רק בכדי להעלות את בני"י למעלה יותר; ובמילא, ע"י "וענית ואמרת" דבני"י יש בכחו לבטל את ההעלם וירידה לפי שעה דגלות, ולהכניס ולגלות בזה את האל"ף – אלופו של עולם – הגאולה האמיתית והשלימה.

ויהי רצון, שע"י ה"וענית ואמרת" דיהודי, שמבקש וצועק להקב"ה: אנא רחם והוצא כבר את בני"י מהגלות, והבא כבר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו –

ויהי רצון מהשם שזה יפעל את פעולתו, ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, וכל בני"י הולכים – "תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נותן לך נחלה וירשתה וישבת בה, ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו",

"וענית ואמרת" – שיהי' תיכף ומיד ממש.

24) ראה לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.

25) משנה סוף יומא.

26) תהלים סו, ה. תנחומא וישב ד.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

התמימים יצילו המצב של כלל ישראל מאלו "אשר חרפו עקבות משיחך"

[. . .] בהמצאנו בחושך דעקבתא דמשיחא, כאשר "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", לא ניכר לכאורה שמתקרבים אנו יותר ויותר למצב של גאולה, ועד שישנם כאלו החושבים שתהי' לגלות "אריכות ימים" ר"ל...

[ומשום כך לא נמנעים מללחום עם כל דבר רוחני בשביל השגת יותר גשמיות, כי אילו האמינו אשר משיח בא "נאו" ממש – שבבואו יתגלה לעין כל שאמיתית המציאות של כל נברא היא הרוחניות השופעת בו – מה מקום ללחום נגד רוחניות?!]

ישנה ההוראה משיעור תהלים דיום י"ח בחודש, שבסופו מדובר אודות אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", דלא זו בלבד שאין מחכים שמשיח יבוא "נאו" ממש ("אט אט קומט משיח") כי נמצאים אנו ב"עקבות משיחך", אלא עוד זאת, הם מחרפים "עקבות משיחך".

וזאת היא השליחות של תלמידי ישיבת תומכי תמימים (שנתייסדה ביום ח"י אלול, כנ"ל) – וכשיחת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע הידועה "כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו" [שכ"ק מו"ח אדמו"ר חזר עלי' גם פה בארצות הברית בקשר להתייסדות ישיבת תומכי תמימים דארצות הברית] – שהתמימים יצילו המצב של כלל ישראל מאלו "אשר חרפו עקבות משיחך".

דלא זו בלבד שאצלם מאירה האמונה בביאת המשיח בכל תקפה, אלא עוד זאת, שהם שפיעו גם על בני"י שבסביבתם להאמין ולחכות לביאת המשיח (שזהו תפקידם של תלמידי ישיבת תומכי תמימים – להיות "נרות להאיר").

ומסיים במזמור התהלים – "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", שהובטחנו בנצחון מלחמה זו [שזהו התוכן של תיבת "אמן", כדאיתא בסוף נזיר דעניית אמן היא בדוגמת "גבורים נוצחים"], ולא רק נצחון באופן שמבטלים ההתנגדות והחירוף נגד "עקבות משיחך", אלא שהמנגדים עצמם נהפכים לטוב.

(משיחת ח"י אלול ה'תשמ"ה – בלתי מוגה)

הקונטרס השבועי מוקדש

לעילוי נשמת

הרה"ת אפרים יונה בן הרה"ת אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

שנלב"ע ביום שני ב' אלול ה'תשע"ב

וזכה להיות מראשי התומכים בהדפסת הקונטרס "יחי המלך" למעלה מעשר שנים
ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שיקיים תיכף ומיד היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בהתגלות
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לעיני בשר, בגאולה האמיתית והשלימה, "נאו"!

משיחא, שאז "תבוא אל הארץ . . וירשתה וישבת בה" בתכלית השלימות, ובמילא, גם עבודת ההכנה בזמן הזה נעשית בתכלית השלימות.

התפשטות החסידות מדגישה ביותר שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ"

ה. והדגשה יתירה בזה – לאחר הפצת המעיינות חוצה (תוכן הענין דח"י אלול) בתכלית ההתפשטות עד לחוצה שאין חוצה ממנו, בהתאם לציווי בפ' תבוא ו"כתבת גו' את כל דברי התורה הזאת באר היטב"²⁸, "בשבעים לשון"²⁹ – ע"י נשיא דורנו³⁰, שעל ידו נעשה פירסום הפצת תורת החסידות גם בלשונות דארה"ע.

והענין בזה:

הצורך בכתבת התורה, כולל פנימיות התורה, "בשבעים לשון", כשעומדים בסמיכות לזמן ד"תבוא אל הארץ" (בגאולה האמיתית והשלימה) הוא – בשתיים:

(א) בשביל אוה"ע, שהרי לעתיד לבוא נאמר "ועמדו זרים ורעו צאנכם"³¹, ובלשון ההפטרה דשבת זו: "ובנו בני נכר חומותיך ומלכיהם ישרתונך"³², ויתירה מזה: "אז"כ³³ אהפוך אל עמים שפה ברורה (לשון הקודש)³⁴ . . לעבדו שכס אחד", ולכן, צריכה להיות ההכנה בזמן הזה – ע"י לימוד עניני התורה השייכים אליהם, כולל – עניני אמונת ה' כו' שנתבארו בתורת החסידות, ע"י התרגום בלשונם, שפות שאינן ברורות.

(ב) גם בשביל בני" – דמכיון שהגאולה צריכה לבוא באופן ד"אחישה"³⁵, אין זמן להמתין עד שיוכלו ללמוד ולהבין תורת החסידות (יפוצו מעינותיך חוצה – הכנה לביאת המשיח) בלשון הקודש (שהרי – רובם ככולם – עדיין אינם מבינים לשון הקודש), אלא, צריכים ללמוד עמהם תיכף, בלשון עם ועם.

ובכל אופן, התפשטות והפצת החסידות בלשונות דארה"ע – מדגישה ביותר שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה, אשר, ענין זה פועל (כאמור) גם על עבודת ההכנה בזמן הזה.

(משיחות ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו – מוגה)

(28) כז, ח.

(29) פרש"י עה"פ. ולהעיר ש"היטב" במספר האחורי בגימטריא שבעים (רא"ם, גו"א ולבוש האורה עה"פ. ועוד).

(30) להעיר שיום הסתלקותו – שלימות עבודתו בעלמא דין – (בעשירי יחי קודש) בחודש שבט, אשר, בראש החודש (ובכל יום שבו) "הואיל משה באר את התורה", "בשבעים לשון פירשה להם" (דברים א, ג-ה. ובפרש"י. וראה שיחות ש"פ שמות וש"פ וראו שנה זו).

(31) ישע"י סא, ה.

(32) שם ס, י.

(33) צפני"ג, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

הקשר והשייכות בין פרשת תבוא לח"י אלול

א. הקביעות דשבת פ' תבוא היא לעולם בסמיכות לח"י אלול – יום הולדת שני המאורות הגדולים, הבעש"ט ואדמו"ר הזקן¹ - בשבוע דפ' תבוא, או בימי השבוע שמתברכים משבת² פ' תבוא (כבקיעות שנה זו).

והנה, ידוע³ שמועדי השנה (כולל – ח"י אלול⁴) מרומזים גם בפרשיות התורה שקורין בזמנים אלו.

וכתורת אדמו"ר הזקן⁵ (בעל יום ההולדת דח"י אלול) שצריכים "לחיות" עם הזמן, כלומר, שחיינו של יהודי, חיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמעשה דיבור ומחשבה כו', צריכים להיות חדורים בעניני התורה שקורין ולומדים באותו זמן – פרשת השבוע⁶.

ובהתאם לכך, יש למצוא את הקשר והשייכות דח"י אלול לפ' תבוא – בנוגע לעבודה בפועל, "המעשה הוא העיקר"⁷, כדלקמן.

ב. ביאור ההוראה דפ' תבוא – כפי שבאה בשמה של הפרשה⁸, "תבוא":

התחלת הפרשה, "והי' כי תבוא אל הארץ"⁹ – אינה אלא הקדמה לציונים שצריכים

(1) שיחת ח"י אלול תש"ג (סה"ש תש"ג ע' 141 ואילך).

(2) ראה זח"ב סג, ב. פח, א.

(3) של"ה חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצז, א).

(4) כידוע שנקרא יו"ט ומועד – ראה בארוכה סה"ש שם ע' 140 ואילך. סה"ש תש"ה ע' 122 ואילך.

(5) "היום יום" – ב' חשון. סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.

(6) והחידוש שבזה לגבי כללות הענין ד"הם (תורה ומצוות) חיינו" – לא רק באופן כללי, אלא גם באופן פרטי (פרשת השבוע, ובפרשת השבוע גופא – כפי שנחלקת לשבעה חלקים, כנגד שבעת ימי השבוע), וענינו בעבודה – שלא זו בלבד שהתורה היא בבחי' חיות כללי, כי אם, שנמשכת גם בחיות פרטי, שבא בהתגלות בחיי הנשמה בגוף, בחיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמחשבה דיבור ומעשה, היינו, שהחיות דגוף הגשמי הוא – תורה.

ועפ"ז יש לברר את הסיבה לכך שגם גדולי זקני החסידים התייגעו על ביאור תורה זו, עד שלאחרי כמה זמן נתבארה תורה זו ע"י אדמו"ר האמצעי (כמסופר בסה"ש שם) – מצד גודל החידוש שבדבר, כאמור, שהתורה נמשכת באופן דחיות פרטי כו', אשר, זוהי עבודה נעלית ביותר באופן שבאין-ערוך כו', ויש

צורך בנתינת-כח מיוחדת – ע"י נשיא הדור, אדמו"ר הזקן, ובתוספת ביאור והסבר – ע"י אדמו"ר האמצעי, שנתמנה ע"י אדה"ז למדריכם של החסידים.

(7) אבות פ"א מ"ז.

(8) ראה לקו"ש ח"ה ע' 58. וש"נ. ועוד. ולהעיר מתורת בעלי יום ההולדת דח"י אלול ש"שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש, מהוה ומח' את הדבר הנקרא בשם זה" (הובא מאדה"ז בשעיהו"א בתחלתו. לקו"א לה"מ סרמ"ד. או"ת לה"מ ד, סע"ג ואילך).

(9) להעיר גם מהקשר לשיעור היומי ברמב"ם (הל' טומאת מת* רפ"א): "ארץ העכו"ם, בתחילה גזרו על גושה . . חזרו וגזרו על אוריה שיטמא כו'", אשר, בענין זה מוגדת ביותר מעלתה של "הארץ" ארץ ישראל –

* להעיר מהשייכות דתחיית המתים לרבינו הזקן (בעל יום ההולדת דח"י אלול) - כידוע פתגם גדולי החסידים על רבינו הזקן שהוא "מחיי מתים", כי, חידושו של רבינו הזקן הוא - גילוי תורת חסידות חב"ד, בלבושי ההשגה דחב"ד שבנפש, עד לשכל האנושי והטבעי, וזוה"ע דתחיית המתים בעבודה הרוחנית - שהרי, אין לך דבר קר (ענין של מיתה) כשכל האנושי והטבעי, וכשהשכל מבין ומתפעל מהשגה אלקית, "איז דאס דער אמתער תחיית המתים" (קונטרס תורת החסידות רפ"ד. "היום יום" - י"א סיון).

לקיימם לאחרי הכניסה לארץ, כלומר, לאחרי ש"תבוא אל הארץ", אזי "ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו' והלכת אל המקום אשר יבחר ה' וגו'"¹⁰. ועד"ז בהמשך הפרשה – "ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ גו' והקמות לך אבנים גדולות גו' וכתבת על האבנים את כל דברי התורה הזאת באר היטב"¹¹; "אלה יעמדו לברך את העם על הר גריזים בעברכם את הירדן גו"¹².

כלומר, בפ' תבוא לא מדובר אודות הציווי דכניסה לארץ, כיבוש וחלוקת הארץ (שכבר נאמר בפרשיות שלפנ"ז¹³), כי אם, אודות קיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ; ואילו הענין ד"כי תבוא אל הארץ" הוא – שמכיון שכבר יודעים בבירור ובוודאות גמורה ש"תבוא את הארץ" תיכף ומיד, אזי, בא הציווי על ההכנה לקיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ.

ואעפ"כ, שם הפרשה הוא "תבוא", כלומר, לא על שם הציוויים לאחרי הכניסה לארץ (תוכן הפרשה), כי אם, על שם הידיעה והוודאות ד"תבוא אל הארץ" (הקדמה לתוכן הפרשה).

וטעם הדבר – כי, כשיודעים בבירור ובוודאות ש"תבוא אל הארץ", תיכף ומיד, אזי, גם ההכנה לקיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ נעשית באופן אחר לגמרי.

יהודי צריך להיות חדור בידיעה וודאית וברורה שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ"

ג. ומזה למדים הוראה בנוגע לעבודה בפועל בימינו אלו:

שלימות הענין ד"תבוא אל הארץ", הוא – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, גאולה שאין אחרי גלות¹⁴, שאז יהי' קיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך"¹⁵.

וההכנה לזה – כללות העבודה דקיום התומ"צ בזמן הגלות, ובמיוחד בסוף זמן הגלות, ובלשון הספרי¹⁶: "אעפ"כ שאני מגלה אתכם מן הארץ לחוצה לארץ, היו מצויינים במצוות, שכשתחזרו לא יהיו עליכם חדשים", "כי עיקר כל המצוות ליושבים בארץ ה"¹⁷, שכן, ע"י קיום התומ"צ בזמן הזה, באופן ד"ציונים"¹⁸, זוכים לקיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך", לאחרי ש"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה.

ועל זה באה ההוראה והלימוד משם הפרשה – "תבוא":

כדי שעבודת ההכנה לקיום התומ"צ "כמצות רצונך" לאחרי ש"תבוא אל הארץ" (ע"י

13) פינחס כו, נב ואילך. מסעי לג, נ ואילך. ועוד.

14) מכלילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה הג ונאמר – פסחים קטז, ב. ועוד.

15) ראה בארוכה תו"ח ר"פ ויחי (צה, א. צו, ג-ד). אוה"ת שם (כך ו) תתשכח, ב ואילך. המשך וככה תרל"ז פ"ז ואילך. ובכ"מ.

16) עקב יא, יז. הובא ונת' ברמב"ן אחרי יח, כה.

17) רמב"ן שם.

18) ל' הכתוב – ירמ' לא, כ. ספרי ורמב"ן שם.

קיום התומ"צ בזמן הגלות) תהי' כדבעי – יש צורך שיהודי יהי' חדור בידיעה וודאית וברורה שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ", כניסה וביאה לארץ בפועל ממש, ובאופן ד"וירשתה וישבת בה",

שכן, ידיעה זו פועלת שיוכל להתגבר בנקל על כל ההעלמות וההסתרים דחשכת הגלות, ולעבוד עבודתו "בשמחה ובטוב לבב"¹⁹, בידעו שחשכת הגלות אינה אלא לפי שעה בלבד, ותיכף ומיד – "תבוא אל הארץ". וירשתה וישבת בה²⁰.

ד. עפ"ז מובן הקשר והשייכות דפ' תבוא לח"י אלול:

ח"י אלול הוא – יום הולדת דהבעש"ט ואדמו"ר הזקן, שענינם – גילוי והפצת תורת החסידות, החל מגילוי תורת החסידות הכללית ע"י הבעש"ט, עד לגילוי תורת חסידות חב"ד ע"י אדמו"ר הזקן²¹.

וע"פ הידוע²² גודל העילוי דיום הולדת של צדיקים, שאז "מזלו²³ גובר"²⁴ – מובן, שביום זה ישנה התגברות יתירה בגילוי והפצת תורת החסידות.

והנה, גילוי והפצת תורת החסידות מהוה הכנה לביאת המשיח, כידוע²⁵ מה ששמע הבעש"ט בהיכל משיח מפיו של משיח, במענה על שאלתו "אימת אתי מר" – "בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעינותיך חוצה", והרי עיקר העיקר ד"פוצו מעינותיך חוצה" נעשה ע"י גילוי תורת חסידות חב"ד²⁶, באופן ד"יתפרנסו²⁷, בהבנה והשגה בחב"ד שבנפש.

וזוהו הקשר דפ' תבוא לח"י אלול – שלאחרי גילוי והפצת תורת החסידות (תוכן הענין דח"י אלול), ניתוסף עוד יותר בבירור ובוודאות שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ", דמכיון שנתקיים כבר הענין ד"פוצו מעינותיך חוצה", נסללה הדרך ל"אתי מר", ביאת מלכא

19) פרשתנו כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופו.

של"ה סוף פרשתנו (שפו, א). תניא פכ"ו. ובכ"מ.

20) ראה גם שיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ס"ד.

21) להעיר, שענינם של הבעש"ט ואדמו"ר הזקן מרומז גם בפסוק "היום הזה נהיית לעם" (כז, ט) שבפ' תבוא: ענינו של הבעש"ט – כידוע שהנהגתו של הבעש"ט הייתה לחזור בעירות ומושבות בניי ולהביאם שיאמרו "ברוך השם" וכיו"ב (סה"מ אידיש ע' 138 ואילך), היינו, גילוי והתעוררות נקודת היהדות, שזוהו תוכן הענין ד"היום הזה נהיית לעם". וענינו של אדמו"ר הזקן – כפי שמבאר אאמו"ר (לקוטי לוי"צ לזח"ג ע' שפח) ש"היום הזה הוא מספר ג"פ הוי", הוא הג' מוחין דגדלות חב"ד" (וכן בפסוק "לתהלה לשם ולתפארת" (שבפרשתנו כו, יט), כמבואר בלקו"ת (פרשתנו מב, ב – מובא בלקוטי לוי"צ שם) דקאי על חב"ד) – ענינו של אדמו"ר הזקן, מייסד תורת חסידות חב"ד.

22) לקו"ש ח"ה ע' 86 שוה"ג להערה 1. וש"נ. וראה ג"כ בענינו (ח"י אלול): סה"ש תש"ג ע' 89 ואילך. שם ע' 186 ואילך. – נת' בארוכה בלקו"ש חכ"ד ע'

178 ואילך.

23) גם (ואדרבה – באופן נעלה יותר) בישראל, כידוע הפירוש במרז"ל (שבת קנו, א) "אין מזל לישראל", ש"בח"י אין, שהוא מקור החכמה, וכמ"ש והחכמה מאין תמצא, הוא המזל לישראל" (קונטרס חנוך לנער ע' 48. וראה לקו"ת ר"פ האזינו. ובכ"מ).

ולהעיר, שענין זה ("אין", מקור החכמה, בח"י הכתר) שייך במיוחד לבעש"ט – כידוע (סה"ש תש"ב ריש ע' 19. ועוד) שבחינתו היא בח"י הכתר (עתיק, פנימיות הכתר). וכמו כן שייך גם לאדמו"ר הזקן, בח"י החכמה (סה"ש שם) – ע"פ המבואר בלקו"ת (ס"פ בחוקותי) בפירוש המשנה (אבות רפ"ג – שלומדים בשבת זו) "דע מאין באת", "אין הוא חכמה, כמ"ש והחכמה מאין תמצא".

24) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע שם.

25) אה"ק דהבעש"ט (נדפסה בכש"ט בתחלתו. ובכ"מ).

26) ראה סה"ש תורת שלום ס"ע 112 ואילך.

27) תקו"ז ת"ו בסופו. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 136 הע"י 35. וש"נ.